

ger til Førerne af Færgerne, altsaa til Mænd, der bleve nøje kendte med Isforholdene paa Bæltet — tidligere havde Bestillingerne været givne til Folk paa Landjorden. Disse Kaptajner havde jo under deres daglige Fart faaet et nøje Kendskab til Isforholdene, og den Dag, man paa Grund af Isen maatte ophøre med Færgen, kunde de umiddelbart fortsætte med deres anden Bestilling som Ledere af Isbaadstransporten. Dette Forhold blev imidlertid forrykket, da Kaptajn Elmquist blev Skibsinspektør, idet han ved Siden af denne Stilling beholdt sin Post som Leder af Isbaadstransporten fra Sjællandssiden og den dermed forbundne Løn. Det er naturligvis saaledes, at naar en Mand har faaet saadant et godt lille Ben, som man populært kalder det, vil man nødig tage det fra ham igen, men lader ham beholde det, selv om han faar en anden Stilling, og Elmquist beholdt det da ogsaa. Nu er der derimod al mulig Anledning til atter at adskille disse to Stillinger, og atter at give dette Hverv til en af Skibsførerne ved Storebæltetsfarten; det er jo ogsaa ganske naturligt, at disse Honorarer, hvis de skulle vedblive, nu igen som før blive et Slags Lønningstillæg for de ældste Kaptajner paa Bæltet. Og ganske urigtigt er det paa ny at forene denne Post med Skibsinspektørposten. Med Stillingen følger der nemlig en særlig Forpligtelse. Det oplyses i Rigsdagstidenden 1892—93, Tillæg A. Sp. 391, da vi første Gang fik Statsbanernes Budget paa Finansloven, at denne Stilling fra ældre Tider er bleven vederlagt med et Honorar, og at Hvervet medfører en Forpligtelse for vedkommende til under Isforhold „at tage Ophold henholdsvis paa Halskov og Knudshoved“. Nu er det jo netop under Isforhold, at der særlig kan blive Brug for Skibsinspektørens øjeblikkelige Tilstedekomst, idet han den ene Dag kan blive kaldt til Helsingør og den anden til Fredericia. Men naar Skibsinspektøren skal tage Ophold paa Halskov og er forpligtet til at blive siddende der, vil det jo være ret umuligt for ham at varetage sin øvrige Gerning, just naar man under de ekstraordinære Forhold kan trænge mest til ham. Den højtærede Minister vil vistnok ogsaa finde, at der nu, da der er blevet udnævnt en ny Skibsinspektør, er al Grund til igen at skille disse to Bestillinger ad, give Stillingen som Leder af Isbaadstransporten fra Sjællandssiden til en af de færende Skibsførere paa Korsørrouuten og lade Skibsinspektøren være fri for dette Hverv. Thi det, at Skibsinspektøren under

de Forhold, hvor der netop kunde være Brug for ham ved de forskellige Overfartssteder, skulde være forpligtet til at blive siddende paa Halskov, er dog noget af det mest bagvendte og ret urimeligt og upraktisk.

K. M. Klausen: Jeg skal kun tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører. Han mente, at de Ændringsforslag, jeg havde stillet, vare overflødige. Derom kan man naturligvis strides; det er nemlig muligt, at Ministeren allerede har Bemyndigelse til at kunne forhøje Arbejdernes Løn, saaledes at den kommer paa Højde med, hvad de private give. Men dersom de forskellige Ministre have haft den Bemyndigelse er det en sørgelig Kendsgerning, at de enten ikke have visdt af, at de havde den, eller i hvert Tilfælde ikke have benyttet den. Derfor tror jeg ikke, at det var overflødigt, at disse Ændringsforslag bleve stillede, og at hele denne Sag blev tagen op til Behandling. Det lader altsaa til, at man fra alle Sider er enig om, at Administrationen er bemyndiget til at betale den samme Løn for det samme Arbejde som de private Arbejdsgivere, og efter de Udtalelser, som fremkom her fra den højtærede Minister og den ærede Ordfører, synes nu baade Indenrigsministeriet og Folketinget at være enige om, at denne Bemyndigelse i Fremtiden skal føres ud i Virkeligheden og skal gøres effektiv. Jeg synes, det er det bedste Resultat, jeg kunde tænke mig, der kunde komme ud af denne Forhandling, at man nu fra alle Sider erkender, at Staten ikke længere bør staa med det Præg paa sig, at den er en af de daarligste Arbejdsgivere og en af de sletteste Betalere, at den bør stræbe efter at komme op i Højde med de private, og da jeg, som sagt, tror at turde fastslaa dette Resultat, skal jeg hermed tillade mig at tage Ændringsforslagene Nr. 2, 4 og 174 tilbage.

Formanden: Ændringsforslagene Nr. 2, 4 og 174 ere tagne tilbage; er der nogen, der optager dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 3 til § 6 af *Indenrigsministeren*, tiltraadt af Udvalget (se Tillæg B. Sp. 1367—68) vedtoges uden Afstemning.